

ves gennem sit formål med købet. En forbruger er en person, der har købt en genstand, der hovedsagelig er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse, dvs. privat brug eller forbrug. For at et køb kan anses for et forbrugerkøb, kræves dog yderligere, at sælgeren vidste eller burde vide, at det købte hovedsagelig var bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for køberen. Bevisbyrden for, at et køb ikke er et forbrugerkøb, påhviler kreditor, jfr. lovforslagets § 7.

Med hensyn til den nærmere forståelse af de enkelte led i definitionen henvises til betænkningen s. 60-62.

Kreditkøbsudvalget nævner s. 60 i betænkningen, at som forbrugere kan kun anses fysiske personer, herunder grupper af fysiske personer, der optræder i fællesskab. Justitsministeriet er enig i, at det typiske vil være, at det er en eller flere fysiske personer, som optræder som forbrugere, men finder dog, at også køb, som foretages af ikke-erhvervsdrivende foreninger, f. eks. sportsklubber, må anses som forbrugerkøb, medmindre købet undtagelsesvis har et erhvervsmæssigt sigte. At den virksomhed, der foretager købet, ikke tilstræber en økonomisk gevinst, er dog ikke tilstrækkeligt til at anse købet for et forbrugerkøb. Indkøb til skoler, plejehjem eller lignende vil f. eks. ikke være forbrugerkøb. Tilsvarende gælder køb, der foretages af det offentlige.

Til nr. 2. Bestemmelsen fastsætter, hvornår et kontokøb har karakter af forbrugerkøb. Ved kontokøb, hvor kreditten ikke er knyttet til et bestemt køb, lægges vægt på kontohaverens hovedsagelige formål med at indgå kontoaftalen. Er den ved kontoaftalen aftalte kredit hovedsagelig bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for køberen, og den, med hvem køberen indgik kontoaftalen, vidste eller burde vide dette, betragtes køb, som indgås i henhold til kontoaftalen, som forbrugerkøb. Der er tale om en helhedsafgørelse, således at enten er alle kontokøbene forbrugerkøb, eller også er ingen af dem det, og det er således uden betydning, hvilken opfattelse sælgeren måtte have i relation til det konkrete køb, jfr. nærmere betænkningen s. 62.

Til stk. 3.

Efter definitionen i stk. 2 er køb mellem private ikke forbrugerkøb. I betænkningen s. 61 anfører kreditkøbsudvalget, at sådanne køb imidlertid skal anses for forbrugerkøb, hvis aftalen om køb er indgået eller formidlet for sælgeren af en erhvervsdrivende. Dette svarer til bestemmelserne i dør-

salgslovens § 1, stk. 4, og i købelovens § 4 a, stk. 2. Da spørgsmålet som nævnt er udtrykkeligt reguleret i dørsalgsloven og købeloven, har justitsministeriet fundet det rigtigst også i kreditkøbsloven at regulere dette i selve lovteksten.

Til § 5

Bestemmelsen svarer med enkelte ændringer til § 5 i kreditkøbsudvalgets lovudkast.

Til stk. 1.

Bestemmelsen undtager helt kortvarige kreditter fra lovens anvendelsesområde, idet loven, hvor købesummen kan kræves betalt senest en måned efter udløbet af den måned, i hvilken leveringen af det købte finder sted, kun finder anvendelse, hvis der foreligger et køb med ejendomsforbehold eller et kontokøb. Med hensyn til begrundelsen for at undtage de helt kortvarige kreditter fra lovens anvendelsesområde henvises til betænkningen s. 62-63.

Det er i teksten i lovforslaget blevet præciseret, at det afgørende er, om købesummen *kan* kræves betalt inden den i bestemmelsen angivne frist. Er det f. eks. aftalt, at betaling skal ske senest 30 dage efter påkrav, finder loven ikke anvendelse, hvis kreditor efter aftalen har mulighed for at fremsende påkravet, således at betaling skal ske inden 1 måned efter udløbet af den måned, i hvilken leveringen af det købte finder sted. Dette gælder, uanset hvornår påkravet faktisk bliver fremsendt, medmindre det kan godtgøres, at der ved aftalens indgåelse har foreligget omgælseshensigt, jfr. herved betænkningen s. 63.

I lovforslaget er endvidere efter henstilling fra advokatrådet betænkningens frist på 30 dage efter udløbet af den måned, i hvilken levering af det købte finder sted, ændret til en frist på 1 måned fra udløbet af den pågældende måned. Baggrunden for ændringen er, at rentelovens § 3, stk. 2, anvender en månedsfrist og ikke en 30 dages frist, og at nogle virksomheder derfor kan forventes at indrette sig på af hensyn til renteloven at angive betalingsfristen til 1 måned.

Til stk. 2.

Bestemmelsen undtager nogle udprægede erhvervs-køb fra lovens anvendelsesområde, nemlig erhvervsdrivendes køb til videresalg eller af materialer, der indgår i virksomhedens produktion. Med hensyn til begrundelsen for reglen henvises til betænkningen s. 63-64. »Materialer« omfatter alle